

τραπεζίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔπαιζε τρία χαρτιά τοῦ χαρτοπαϊγνίου. Εἰς τὰς Ἠνωμένους Πολιτείας ἀπαντῶνται κατ' ὁδὸν τοιοῦτοί τινες βιομήχανοι ἀπατῶντες τοὺς διζβάτας. Ἐχουσι τῷ ὅτι ἐπὶ τοῦ φορητοῦ τραπέζιου των τρία μόνον παιζόμενα χαρτά, τὰ ὅποια μεταβιβάζουσι διὰ πολλῆς ταχυχειρίας, τὸ μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ, τὸ δὲ πρὸς τ' ἀριστερά, τὸ δὲ εἰς τὸ μέσον οἱ περιεστῶτες ἀκολουθοῦσι τὴν κίνησιν καὶ στοιχηματίζουσιν ὅταν νομίσωσιν ὅτι εἶδον ποῦ ἐρρίφθη τὸ ἐκ τῶν τριῶν παιζόμενων χαρτῶν προσδιοριζόμενον ἐκ προτέρου. Εἰς τοῦτο δὲ ἀπατῶνται καὶ οἱ πανουργότεροι. Ὁ παίκτης ἀφίνει νὰ τὸν μακτενύσωσιν ἀπαξ ἢ δις. Τὰ στοιχήματα αὐξάνουσιν· ἀφοῦ δὲ συναχθῇ ἱκανὸν τι ποσὸν χρημάτων, τότε ἀπατᾷ καὶ τοὺς μάλλον γεγυμνασμένους ὀφθαλμοὺς μεταβάλλων ἀνεπαίσθητως τὸν τρόπον κατ' ὃν ρίπτει τὰ τρία χαρτιά του· μένουσι δὲ τότε κεχηνότες ὅσοι πολλάκις καταθέτουσι καὶ τὸν ἑσχατὸν ὀβολὸν των, νομίζοντες ὅτι ἀλανθαστως εἶχον ἰδεῖ ποῦ ἔκειτο τὸ προσεσημειωμένον χαρτίον.

Εἰς ἐκ τούτων λιπὸν ὑπῆρχεν ὁ ἐνάγων, αἰτιώμενος τὸν παίκτην ὅτι ὑπέκλεπτε τὸ χαρτίον, καὶ οὕτω δὲν εὐρίσκειτο πλέον μεταξὺ τῶν τριῶν ὅτε ἐτίθετο τὸ στοιχίημα.

Ὁ δικηγόρος τοῦ ψηφοπαίκτη ὑπεστήριξεν ὅτι τοῦναντίον οὐδεὶς ἐγένετο δόλος, ἀλλ' ὅσοι ὅλη ἡ πονηρία ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν ἐπιτηδεύτητά τοῦ ψηφοπαίκτη, καὶ εἰς τὴν ταχυχειρίαν του, πλανῶσαν τὰ βλέμματα τῶν στοιχηματιζόντων.

Τὸ πᾶν ἐξήρτητο ἐκ τῆς ἀποδείξεως τοῦ λόγου τούτου, καὶ ὁ δικηγόρος, ὅστις εἶχεν, ὡς φαίνεται, γυμνασθῇ εἰς τὸ παίγνιον τῶν τριῶν παιζόμενων χαρτῶν πρὶν ἢ σπουδάζει τοὺς νόμους, — Κύριοι, εἶπε πρὸς τοὺς δικαστάς, ἰδοὺ τρία παιζόμενα χαρτά (καὶ πραγματικῶς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του τρία χαρτιά, τὰ ὅποια καὶ ἠπλώσεν ἐπὶ τῆς ἐνώπιόν του τραπέζης) ἰδοὺ τρία παιζόμενα χαρτά· ὁκτώ καρρῶ, ἄσος σπαθί, δάμα πίκκα εἰς τὸ μέσον· ἄσος σπαθί, ὁκτώ καρρῶ, ἄσος σπαθί, δάμα πίκκα. Κύριε πρόεδρος, ποῦ εἶναι ἡ δάμα πίκκα; Καταβάλλει τις πέντε τάλληρα εἰς τὴν δάμην πίκκα; — Τὰ κατέβαλα! εἶπεν ὁ πρόεδρος. — Καταβεβλημένα προσέθεσαν οἱ ἄλλοι δικασταί. Καὶ πέντε περιπλέον ἐξ ἐμοῦ, ἀνέκραξεν εἰς ἐξ αὐτῶν. — Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ δικηγόρος. — Ἡ δάμα πίκκα εἶναι ἐν τῷ μέσῳ, ἀνέκραξεν ὁμοφώνως οἱ στοιχηματίζοντες. — Ἐχάσατε! ἀπεκρίθη ὁ δικηγόρος θριαμβευτικῶς· ἡ δάμα πίκκα, κύριοι μου, κεῖται εἰς τὰ δεξιὰ, καὶ ἠπατήθητε ὅχι ὑπὸ δόλου, ἀλλ' ἀπλῆς ταχυχειρίας. Μὲ χρεωστεῖτε δεκαπέντε τάλληρα, καὶ πρὸς τοούτοις, μετὰ τὴν ἀπόδειξίν μου ταύτην, ὁρεῖσθε νὰ ἀπολύσῃτε τὸν πελάτην μου.

Τῷ ὄντι, ἡ δάμα πίκκα ἔκειτο εἰς τὰ δεξιὰ· ὥστε ἀπέβηκε περιττὴ πᾶσα ἀντιλογία. Ὁ κατηγορούμενος ἀπέπεμψθη, ὁ δ' εὐφραδὴς δικηγόρος προσέθεσε τὰ δεκαπέντε τάλληρα τοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν ἀντιμισθίαν ἣν ἐπαξίως ἔλαβεν.

*

ΔΕΝ ΣΕ ΜΕΛΕΙ!

*Αὐτὸν ἡ Μοῖρα τῶν θνητῶν χαιρέκακος καὶ εἰρων
Καὶ ἄλλοτε προσμεριδιᾷ μετὰ φαιδρῶν ὄνειρων
Καὶ ἄλλοτε μὲ συμφορῶν καταπιγνύει βέλη.
"Ω, δὲν Σε μέλει.

Τὰ θύματα δὲ πάντοτε ἀνοίγῃ δακρυμένῃ
Καὶ τ' ἀνθ' ἧς ἀνοίξεως δὲν ὁρᾷ μαρμαμένῃ,
Ἐὰν εὐρίσκῃ ἄφρονος εἰς τῆς ζωῆς τὸ μέλι,
"Ω, δὲν Σε μέλει.

*Αὐτὸν ἐβρῶνθην τὴν ζωὴν καὶ θέλω ν' ἀποθάνω
Καὶ ἡ ψυχὴ μου τ' οὐρανὸν τὸ ἄδολον ἐπύκνω
Μὲ τὰς ἐλπίδας τῆς ζωῆς ν' ἀνταλλάξῃ θέλῃ,
"Ω, δὲν Σε μέλει.

*Αὐτὸν ἀγκυρῶ παρόμορος, δὲν τρέμω Σε λατρεύω,
Πᾶν ὅ,τι Σε περικυλῶ δὲν ὀυτελπὴς ζηλεύω,
Καὶ τὴν ἀκτῖνα, ποῦ τὸ φῶς ἐλευθερὸν Σοὶ στέλλει,
"Ω, δὲν Σε μέλει.

*Αὐτὸν τρέχω — δὲν εἰδεύῃ ποῦ! — ἐδῶ, ἐκεῖ, ὀπίσω,
Ἐν βλέμμα Σου, παρήγορον, γλυκὺ, νὰ ἀτενίσω,
Καὶ δὲν Σε βλέπω καὶ πυκνὴ μ' ἀποτυπῶ νερῆλη,
"Ω, δὲν Σε μέλει.

*Αὐτὸν ἀτενίζω εὐχαρῶς, ὡς παιδικὴ φαιδρότης,
Καὶ ἀναζῇ χροῦναιρος ἡ τλήμων μου νεότης,
Μὲ ἄσματα, γλυκύτατα, ὡς ἀφρόνων μέλη,
"Ω, δὲν Σε μέλει.

*Αὐτὸν ἦται Σὺ τὸ θναῖον κ' ἡ μὴ μου χαρὰ μου,
Ἐν μ' ἦνε ἡ ἀγάπη σου ζωὴ μου καὶ πτερὰ μου,
Καὶ ἡ ψυχρότης Σου ἐν τοῖς πόθοις μου συστέλλῃ,
"Ω, δὲν Σε μέλει.

*Αὐτὸν προβάλλῃς καὶ ψυχρὰ ἡ φύσις ἀπομένη,
Καὶ ν' ἀνυλῇ ἡ χεὶρ ἐν βλέμμα Σου προσμένη,
Ἐν Σε ζῇ ἡ ἀνοιξίς, ποῦ τόρῃ ἀνατέλλει,
"Ω, δὲν Σε μέλει!

Οἱμοι, δὲν ἔχεις εὐσπλαγχνον ψυχὴν οὐδὲ καρδίαν,
Ν' ὁρῇται τόσον εἰς τὸ πᾶν ὀλίγη εὐτυχία,
Σὺ, ἥτις εἶσαι τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ζωῆς Κυβέλη,
Καὶ δὲν σε μέλει!

*Αργὸς 8 Μαρτίου 1880

Δ Κ ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ

Η ΤΡΟΪΚΑ (1)

Α. ΑΡΤΕΜΗ

Ἡ τ ρ ο ῖ κ α περὶ σὸν τὸ πούλι
Καὶ πῖσω τῆς σηκόνεται ἡ σκόνη
Γλυκὰ τὸ λουδοῦναι τῆς λαλεῖ
Καὶ λίγῳ, λίγῳ σὸν χροῖον, σιμῶναι,

Καὶ μέσα ἑνὸς νιὸς ὅλο χαρὰ
Με σκέψῃ ποῦ ἀπὸ τὸ νοῦ περᾷ
Μὲ δάκρυ ποῦ σὸν μάτι λαμπερίζει,
Καὶ τῆς καρδίας τῆς λαύρας τοῦ ὁρσιζει

(1) Ἡ Τροϊκὰ εἶναι ταχυδρομικὴ ἄμαξ ἐπ' ἧς πρὸ τοῦ στρωθῶσιν σιδηροδρόμου ἐν Ρωσσίᾳ, οἱ Ρῶσοι ἐπέχουσιν τὰς ἀπεράντους τῆς πατρίδος των στίπας. Σήμερον ἡ ποιητικὴ Τροϊκὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξαφανίζεται καὶ μόλις ὅπου δὲν ἀκούεται ὁ συριγμὸς τῆς ἀμαξίας, ἀντὶ τῆς ὁ κωδωνίσκος τῆς καὶ τὸ περιπαθεῖς τοῦ Γαμτσίν (ὁδηγοῦ) ἄσμα.

Γυρνάει με τὸ πρόσωπο φαιδρὸ
 Στὸ σπῆτι τοῦ τὸ πατρικὸ καὶ πάλι,
 Για νὰ περᾶσ', πικρὸ φαιδρὸ καὶ
 Στῆς μᾶνας ποὺ προσμένει τὴν ἀγκάλη.

Θυμούνται εἰς τὸν πόλεμο ἐκεῖ
 Τῆς μάχης ἢ φωτιάς ὅσων εἶχε πᾶψει
 Ποὺ κάθονται με θλίψη μυστικὴ
 Καὶ γὰρ καὶ ποὺ ἔπειρα εἶχε κλάψει·

Καὶ ρίχνει στὸ χωριὸ τοῦ τὴ ματιά,
 Ποὺ φαίνεται στὸ κάμπο ἀπλωμένο,
 Αὐτὸ ποὺ μὰ φορὰ στὴ ξενιτιά
 Τὸ πόθησε με μᾶτι ἀκρυγμένο.

Μὰ ἢ πίκρες τώρα πέρασαν· πετᾷ
 Ἡ τρώϊκα φαιδρὰ εἰς τὸ χωριὸ τοῦ
 Τὸν πέρνει τὸ παράπονο· κυλᾷ
 Στὸ μάγουλο θερμὸ τὸ δάκρυ τοῦ,

Κ' ἐνῷ ἀπ' τὴ χαρὰ εἶναι ὁχρὸς
 Κι' ὁ νοῦς σὲ χρόνια πούφυγε πετάει,
 Πετᾷ καὶ ἡ Τρῳάδα ἐμπρός
 Στὴ θύρα τοῦ σπητιοῦ τοῦ σταματάει·

Κατέβη, μπαίνει μέσα στὴν αὐλὴ
 Ποὺ ἀκακία μυρουδιὸς σκορπᾷ,
 Κι' ἀλλάζει με τὸ ξέφυρο φίλι
 Σὰν παίζοντας στὰ φύλλα τῆς περσῆς.

Καὶ βλέπει... ἄλλὰ κάθε του μυτιὰ
 Τὰ στήθ' αὐτῶν ποὺ τὸν θωροῦν ξεσχίζει,
 Γιατ' ἔχουν γυῖο καὶ αὐτοὶ στὴν ξενιτιά
 Κι' ἂν ξῆ ἐκεῖ κανεὶς τοὺς δὲν γνωρίζει·

Τὸν ἀλλάζουν οἱ χρόνοι ποὺ πετοῦν,
 Τῆς μάχης ἢ φωτιάς, τὰ πικρὰ ξένα,
 Γι' αὐτὸ, θλιμμένοι ὅλοι τὸν ρωτοῦν,
 Ποιὸς εἶναι, με τὰ μάτια θουρκωμένα.

Μὰ μένουνε τὰ χεῖλη τοῦ κλειστά,
 Τοῦ σβύεται ἡ φωνὴ μέσ' στὸ λαρυγγί,
 «Μάνα μου· μόνο λέγει, καὶ πετᾷ
 Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς καὶ γλυκὰ τὴν σπρίγγει

«Ὁ Βάνης» ὅλοι κράζουν· φίλιὰ
 Τρυγῶν σὰν τραγούδια ἀντηχοῦνε,
 Κι' ἀπὸ ἐνὸς σὲ ἄλλου ἀγκαλιὰ
 Πέρνει καὶ δάκρυα τῆς χαρᾶς κυλοῦνε

Στὸ δρόμο τὸ κουδοῦν ἀνακαλεῖ,
 Ἡ τρώϊκα γυρνᾷ μονάχη πάλι,
 Καὶ ὁ Γκιμισί—χαρούμενο πουλί—
 Φεύγοντας μόνος τὴν ἀγάπη ψάλλει.

(Ἐκ τῶν τοῦ Πούσκιν)

ΘΕΟΔ. Α. ΒΕΛΛΙΑΝΤΗΣ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ξυπνάτε, ἦρθε ἡ ἀνοιξίς, τ' ἀηδόνια τραγουδοῦνε,
 Ἡ χειμωνιά ξεψύχησε, πεθαίνει τ' ἀγριακαῖρι
 Ξυπνάτε, ἡ γῆ λουλούδια κ' οἱ κούκοι κελαϊδοῦνε,
 Μέσα σὲ νιόβλαστα κλαδιά γκατ' ἦρθε καλοκαῖρι.

Στ' Ἀπρίλη τὰ φιλήματα τὰ χλόνα ἀναλύνουν
 Καὶ μετ' ἡς ρεματικῆς γοργᾷ καθόρ' αὖ κελαρύζουν
 Στὴ γῆ ξυπνοῦν τὰ σπορικὰ καὶ ξάφνου θλασταρόνουν
 Καὶ μετ' ἡς λουλούδια δροσερὰ ὅλη τὴ γῆ στολίζουν.

Τὰ δένδρα καταπράσινα μυριολουλουδισμένα
 Παίζουν σταγ' αἶ τῆς αὔρης καὶ μυρουδιὸς μοιράζουν
 Καὶ τὰ πουλιὰ χιλιόφωνα, ἐρωτακτυπημένα
 Μεσ' στὰ χλωρὰ κλωνάρια τοὺς ξευχαρῶνται φαλιάζουν.

Μύρια λουλούδια κάτασπρα στὴ χλόη ἀπογυμνῆ
 Σὰν ἀφρισμένα κύματα σὲ πρᾶσινη πελάγη
 Γλυκοφιλοῦνται μυστικὰ καὶ σκάζουν πλάι πλάι
 Στῆς αὔρας τὰ φουσημάτα τὰ ἱμοσχομυρισμένα.

Στὰ χορτάρια ἀνάμεσα ρυάκια μουρμουρίζουν
 Καὶ σέρνονται ἔς τῆς λειβαλιὸς σὰ φεῖδα πεινασμένα,
 Φιλοῦνε κάθε σπορικὸ καὶ τὸ γλυκοπατίζουν
 Καὶ χάνονται στῆς θάλασσας τὴν ἄκρη κουρασμένα.

Σὺν φράγκαις στέκουν τὰ βουνὰ ὅπου τὴ γῆ χωρίζουν
 Καὶ στῆς ποδαῖς τοὺς βότανος κάθε λογῆς φυτρῶναι.
 Οἱ καταράται χύνονται κ' ἡ λαγκαδιὰ βοτίζουν
 Κι' ἄσπρα σεντόνια στῆς κορφαῖς ἡ καταχνιὰ ξεπλώνει

Ὁ οὐρανὸς σὰν πέλαγο μετ' ἡ βουνὰ ἀκροβάλλει,
 Χωρὶς κανένα σύγνερο τὴν ἔβη τοῦ νὰ κρύβει
 Τὴν πλὴν γαλήνην, φρεσιὰ πᾶν τοῦ ρίχνει πάλι
 Καὶ τὴν ἀπλώνει τὸν γύρω τοῦ κόσμου νὰ καλύβει.

Βαθὸν κημίζ' ἡ θάλασσα τὸ νῦμα στ' ἀκροβάλλει
 Καὶ γίνεται ἄγρυμν' ἡ γῆ καὶ κυτταροῦν τ' ἀστέρια,
 Καὶ φεγγαρόν' ὀλόφωτο ἀπ' τὸ βουνὸ προβάλλει
 Τῆς ἀργυρᾶς ἀκτιδῶν τοῦ νὰ χύτῃ στὰ λημέρια.

Τὰ δειρὰ χρυσόφτερα τὸν ὕπνο ἀκολουθοῦνε,
 Δίνουν φτερά στὸ λογισμό, φτερά στὴ φαντασία
 Χύνουν ἐλπίδες μυστικὰ καὶ μᾶς κρυφομιλοῦνε
 Ζωὴ γλυκεῖα μᾶς τάζουνε γεμάτη εὐτυχία

Τὸ χελιδὸν ἔφθασε τὸ μαυροφρομένον
 Στὴν ἔβη τοῦ ξανόλευκου ἢ μαρμαρῆς φύτι...
 Γιατὶ καὶ σὺ δὲν ἔρχεσαι, πουλί μου ἀγαπημένο,
 Στὴ λυπημένη μου καρδιὰ λίγη ζωὴ νὰ χύτῃ;

Ἀχ, δια ἡ γῆ τὰ λουλούδια δὲν βλέπεις πῶς πανδρεύει
 Καὶ πῶς φωλιάζουν ταιριαστὰ τὰ χαροπὰ πουλάκια;
 Ἐλα ἡ καρδιὰ μου σὲ ποθεῖ καὶ σὲ ευχνοσυρεῖ
 Ἐλα, τώρα τὴν ἀνοιξί νὰ γίνουμε ταιράκια.

Ἐλα, καὶ ἦρθε ἡ ἀνοιξίς, τ' ἀηδόνια τραγουδοῦνε,
 Ἡ χειμωνιά ξεψύχησε, ἦρθε τὸ καλοκαῖρι.
 Ἐλα, ἡ γῆ λουλούδια, οἱ κούκοι κελαϊδοῦνε,
 Ἐλα ἀγάπη μου γλυκὰ πρὶν θάτῃ τ' ἀγριακαῖρι.

Μάρτιος 1884

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΙΛΗΝΗ ΨΑΛΤΗΣ